Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Jeffrey ARCHER

SPUNE POVESTEA

În româneşte de:
ALEXANDRU NICOLAU

Editura VIVALDI

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

O provocare..... 11
Unic..... 13
Cine l-a ucis pe primar?*..... 15
„Vedere spre Auvers-sur-Oise"*.....41
Gentleman și cărturar*.....53
Orice este permis în dragoste și în război.....69
Povestea angajatului la parcări*.....83
Un ceas pierdut*.....103
Drumul spre Damasc*.....113
Încornoratul.....123
Vacanța vieții lor*.....135
Dublu sau nimic..... 155
Vicepreședintele executiv.....163
A dat cu banul și a pierdut*.....219

* *Inspirate de întâmplări reale*

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

O provocare

Cu mulți ani în urmă, un redactor de la *Reader's Digest* din New York, m-a provocat să compun o poveste de o sută de cuvinte, cu introducere, cuprins și încheiere. De asemenea, a insistat ca povestea să nu aibă nici 99 și nici 101 cuvinte.

Dar nu s-a oprit aici. M-a rugat să-i prezint varianta finală în 24 ore.

Prima încercare a avut 118 cuvinte, a doua 106 iar a treia, 98. Vă puteți da seama care sunt cele două cuvinte pe care a trebuit să le pun înapoi?

Rezultatul a fost „Unic" și îl puteți găsi pe pagina următoare.

Cititorul ar putea fi interesat să afle că și acest text are 100 de cuvinte.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Unic

Paris, 14 martie 1921

Colecționarul își reaprinse trabucul, scoase o lupă din buzunar și studie triunghiul inscripționat, 1874 Capul Bunei Speranțe.

— Doar ți-am spus că sunt două, zise vânzătorul, deci al tău nu poate fi unic.

— Cât mă costă timbrul tău?

— Zece mii de franci, zise vânzătorul.

Colecționarul completă un cec înainte de a trage un fum din trabucul său care între timp se stinsese. Luă un chibrit, îl aprinse și dădu foc timbrului.

Vânzătorul privea cu uimire cum valorosul timbru se transforma în scrum.

Colecționarul zâmbi.

— De data aceasta te-ai înșelat, prietene, zise el, al meu este unic.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cine l-a ucis pe primar?*

Cortoglia este un orășel pitoresc încântător din inima Campaniei. Ocupă vârful unui deal, oferind o priveliște impunătoare către Monte Taburno, aflat la est și spre Vezuviu, la sud. Este descris în ghidul Fodor pentru Italia, pur și simplu ca „Raiul pe Pământ".

Populația acestui orășel este în număr de 1.472 și nu a variat foarte mult de aproape un secol. Venitul orășelului are trei surse principale: vinul, uleiul de măsline și trufele. Alb de Cortoglia, aromat și cu o aciditate intensă, este unul dintre cele mai râvnite vinuri de pe planetă și pentru că se produce în cantități limitate, acestea se epuizează cu mult timp înainte de îmbuteliere. Cât despre uleiul de măsline, singurul motiv pentru care nu veți întâlni vreodată o sticlă pe rafturile supermarketurilor dumneavoastră locale, este pentru că multe dintre restaurantele de vârf, cu stele Michelin, nu se încumetă să accepte nicio altă marcă în incintele lor.

În plus, motivul pentru care localnicii se bucură de un standard de viață invidiat de către vecinii lor, îl reprezintă

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

trufele. Patronii de restaurante vin din toate colțurile lumii cautând trufele de Cortoglia, pe care apoi le servesc celor mai pretențioși clienți ai lor.

Este adevărat că se cunosc cazuri în care unii oameni aleg să-și caute un rost pe meleaguri mai îndepărtate, însă cei mai înțelepți dintre ei se întorc destul de repede. E ușor de înțeles de ce, pentru că speranța de viață în orășelul medieval de pe colină este de 86 de ani pentru bărbați și de 91 pentru femei, cu opt ani peste media națională.

În centrul pieței principale se află o statuie a lui Garibaldi, acum mai cunoscut pentru biscuiți decât pentru bătălii, iar orășelul nu se laudă decât cu o duzină de magazine, două restaurante și un bar pentru vinuri. Consiliul nu aprobă mai multe din teama de a nu atrage turiști. Nu există transport feroviar. Un singur autobuz apare, o dată pe săptămână, pentru cei destul de neghiobi să-și dorească să călătorească până la Neapole. Puțini dintre localnici au mașini, însă le întrebuințează foarte rar.

Orășelul este condus de către *Consiglio comunale,* compus din șase seniori. Cel mai nou membru este cel ai cărui strămoși nu s-au stabilit în localitate decât de trei generații și pe care nu toți îl consideră localnic. Proprietarul fabricii de vinuri, Lorenzo Pellegrino, președinte (ex officio/din oficiu), Paolo Caraffini, directorul companiei producătoare de ulei de măsline, și Pietro De Rosa, maestrul trufelor, sunt toți membri permanenți ai consiliului, în timp ce pentru posturile rămase se organizează alegeri din cinci în cinci ani. Cum nimeni nu a candidat împotriva directorului școlii, farmacistului și băcanului, în ultimii cincisprezece ani,

alegătorii aproape că au uitat cum se desfășoară un scrutin.

Polizia Locale are doar un singur agent, pe Luca Gentile, subordonat orașului Neapole, iar Luca încearcă să nu-i deranjeze fără să fie necesar. Această relatare vizează momentul în care a fost necesar.

***

Nimeni nu poate să spună cu certitudine de unde provine Dino Lombardi, dar ca un nor negru, a apărut peste noapte, părând mai degrabă să abată furtună, decât să aducă ploaie. Lombardi trebuie să fi avut cam un metru nouăzeci și cinci, cu o constituție de boxer de categorie grea, care însă nu se aștepta să aibă suflu pentru mai mult de două runde în ring.

El și-a început domnia despotică asuprindu-i întâi pe cetățenii cei mai vulnerabili ai orășelului, proprietarii de magazine, negustorii locali și cei doi proprietari de restaurante, pe care i-a convins că aveau nevoie de protecție, chiar dacă nu prea știau împotriva cui, Cortoglia neînregistrând nicio încălcare gravă a legii din câte își poate aminti oricine. Nici măcar nemții nu s-au obosit să le urce dealul.

Sincer vorbind, polițistul se pensionase în anul precedent, la vârsta de șaizeci și cinci de ani, dar consiliul nu s-a reunit pentru a-l înlocui. Dar adevărata problemă a apărut în momentul în care primarul, Mario Pellegrino, în vârstă de 102 ani, a murit și trebuiau organizate alegeri în vederea înlocuirii.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Se presupunea că fiul său, Lorenzo, va fi succesorul. Astfel Paolo Caraffini devenea președintele consiliului și toți urcau cu o poziție ierarhic și postul vacant urma să fie ocupat de Umberto Cattaneo, măcelarul din localitate. Asta până când Lombardi a apărut la primărie și s-a înscris pe lista candidaților pentru funcția de primar. Desigur, nimeni nu se îndoia de victoria detașată a lui Lorenzo Pellegrino, așa că a fost oarecum surprinzător momentul în care secretarul orașului, în cârje, piciorul său stâng fiind în ghips, anunța de pe treptele de la Palazzo Dei Municipio că Lombardi a adunat 551 de voturi față de cele 486 ale lui Pellegrino. La aflarea rezultatului, s-a auzit un oftat general de neîncredere, pentru că nimeni nu cunoștea pe cineva care să fi votat pentru Lombardi.

Lombardi a preluat imediat primăria, a ocupat reședința oficială a primarului și a dizolvat consiliul. Era în funcție doar de câteva zile când cetățenii au aflat că va introduce o taxă pe valoare adăugată principalelor trei companii ale orășelului, obligându-i ulterior și pe proprietarii de magazine și restaurante. Și de parcă nu era de ajuns, a început să le perceapă taxă de protecție atât vânzătorilor cât și clienților.

În decurs de un an, „Raiul pe Pământ" a fost transformat în „Iadul pe Pământ", cu primarul, fericit să joace în rolul Satanei. Deci, sincer, nimeni nu a fost cu adevărat surprins când Lombardi a fost ucis.

Luca Gentile i-a spus președintelui consiliului că anchetarea unui omor îl depășește. Va trebui să informeze autoritățile de la Neapole și a precizat în raport că sunt 1.472 de suspecți și că nu are nici cea mai vagă idee cine a comis crima.

Neapole, un oraș care știe câte ceva despre omoruri, l-a trimis pe unul dintre cei mai inteligenți tineri detectivi să investigheze crima, să aresteze suspecții și să-i prezinte tribunalului.

Antonio Rossetti, în vârstă de doar treizeci și patru de ani, care fusese recent promovat în postul de locotenent, a fost desemnat să preia cazul, deși el îl considera un obstacol care-l va ține departe de prima linie, cu siguranță, nu pentru mult timp. El l-a asigurat pe șeful poliției că va dovedi cazul cât mai repede posibil și se va întoarce la Neapole pentru a lupta împotriva adevăraților criminali.

Cu toate acestea, nu a fost de bun augur faptul că Luca Gentile a murit, din cauza unui atac de cord, înainte ca locotenentul Rossetti să pășească în Cortoglia. Unii dintre localnici sugerau că Gentile era apăsat de stresul provocat de întreaga situație, dat fiind că ultima crimă din orășel s-a înregistrat în 1892, pe vremea când străbunicul său era *poliziotto*. Singura persoană care părea să mai știe câte ceva despre caz era medicul, care locuia în satul alăturat.

Rossetti a telefonat pentru a se întâlni cu dr. Barone, în drum spre Cortoglia. La doar câteva ore de la moartea acestuia, nu a fost deloc încântat să afle că Lombardi fusese incinerat iar cenușa sa fusese împrăștiată pe versantul exterior al muntelui, atât de urât fusese de către localnici. Singurul lucru pe care dr. Barone i l-a putut confirma, a fost că doar Luca Gentile și cu el au văzut cadavrul, înainte de a fi pus într-un sac de plastic și transportat.

— Deci dumneavoastră și cu mine suntem singurii care știu cum s-a produs crima, spuse Barone în timp ce îi

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

înmâna lui Rossetti rezultatele autopsiei.

***

Locotenentul Antonio Rossetti a ajuns în Cortoglia pe înserat iar consiliul a decis să i se ofere casa primarului ca reședință, până la prinderea criminalului.

— Până la urmă, zise președintele, haideți să rezolvăm problema asta odată pentru ca tânărul să se poată întoarce la Neapole cât mai repede.

În ziua următoare, Antonio și-a instalat biroul în secția locală de poliție, compusă din două încăperi mici, o celulă neocupată și un grup sanitar. După ce a recitit raportul doctorului Barone, s-a hotărât să dea un mic ocol orășelului, în speranța că va fi abordat de careva, dispus să-i ofere informații. În schimb, cu toate că nu mergea grăbit și le zâmbea trecătorilor, aceștia preferau să traverseze decât să stea de vorbă cu el. Cu siguranță lumea nu-l privea ca pe bunul samaritean.

După o dimineață neproductivă, Antonio s-a întors la birou, unde a întocmit o listă cu oamenii care ar fi avut cel mai mult de câștigat de pe urma morții lui Lombardi. A ajuns la concluzia deloc încurajatoare că va trebui să înceapă cu membrii consiliului. Și-a scris în agendă cuvintele: Vin, Ulei și Trufe. S-a hotărât să înceapă cu trufele și a telefonat la biroul lui signor De Rosa pentru a-și programa o întrevedere cu consilierul chiar în acea după-amiază.

***

— Doriți un pahar cu vin? întrebă De Rosa chiar înainte ca polițistul să apuce să se așeze.

— Nu, mulțumesc, domnule, nu în timpul serviciului.

— Sigur că nu, spuse De Rosa.

Deși asta nu l-a oprit să-și toarne lui un pahar generos din producția locală de vin.

— Putem începe? zise Antonio deschizându-și agenda și uitându-se peste întrebările pe care le pregătise. De vreme ce familia dumneavoastră locuiește în Cortoglia de peste două sute de ani... .

— Trei sute, îl corectă maestrul trufelor.

— Speram să vă fi format deja o părere despre cine ar putea fi ucigașul domnului Dino Lombardi.

De Rosa își reumplu paharul cu vin și luă o înghițitură mare, înainte de a spune:

— Ba cu siguranță mi-am format o opinie, domnule locotenent Rossetti, pentru că eu l-am ucis pe Lombardi.

Antonio păru surprins. O mărturisire, chiar din a doua zi. Se gândea deja la întoarcerea-i triumfătoare în Neapole pentru a reveni la pedepsirea adevăraților infractori.

— Sunteți dispus să semnați o declarație în această privință?

— În mod sigur, sunt dispus.

— Și înțelegeți, signor De Rosa, că va trebui să mă urmați la Neapole, să apăreți la proces și că e posibil să vă petreceți restul vieții la închisoare?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Din ziua în care l-am omorât pe nenorocit, nici n-am putut să mă gândesc la altceva. Dar nu am de ce să mă plâng, am avut o viață îndestulată.

— De ce l-ați ucis pe Lombardi? întrebă Antonio, convins de faptul că motivul stă la baza comiterii oricărei crime.

De Rosa își umplu paharul pentru a treia oară.

— Era un om malefic, domnule locotenent, care îi înspăimânta pe toți cei cu care intra în contact. Se opri pentru a sorbi din vin.

— Le făcea viețile insuportabile tuturor, inclusiv mie.

— Mai exact, cum? insistă Antonio.

— Nu numai că mi-a impus o sufocantă taxă pe valoare adăugată pentru vânzarea trufelor, dar a început să le perceapă comision celor mai vechi clienți ai mei. Dacă ar fi fost lăsat să continue, m-ar fi adus la faliment. Antonio continua să-și noteze.

— Anul trecut, compania a înregistrat pierderi pentru prima dată de când am preluat-o de la răposatul meu tată, spuse De Rosa. Adevărul este că nu a primit decât ceea ce merita.

— Mai am o singură întrebare, spuse detectivul: cum l-ați ucis?

— L-am înjunghiat cu cuțitul de tăiat trufe, răspunse De Rosa fără ezitare. Așa mi s-a părut potrivit.

— Și de câte ori l-ați înjunghiat?

— De șase sau șapte ori, zise el, apucând un cuțit pentru a-i demonstra.

— Sunt sigur că știți, signor De Rosa, că dacă irosiți timpul poliției comiteți o infracțiune gravă.

— Bineînțeles că știu, spuse De Rosa, dar acum că am

mărturisit, mă puteți aresta și închide.

— Mi-ar fi făcut plăcere, spuse Antonio, dacă Lombardi ar fi fost, cu adevărat, înjunghiat.

Maestrul trufelor ridică din umeri.

— Chiar are importanță? Doar spuneți-mi în ce fel a fost ucis Lombardi, iar eu voi mărturisi.

Era prima dată când Antonio întâlnea pe cineva care să mărturisească o crimă pe care nu o comisese.

— Am plecat, signor De Rosa, înainte să vă dau ocazia de a vă crea probleme și mai mari.

Maestrul trufelor părea dezamăgit.

— Antonio și-a închis agenda, s-a ridicat în picioare și a părăsit încăperea fără să mai scoată o vorbă. A încercat să se abțină din râs când a trecut pe lângă un țarc plin cu cei mai fericiți porci pe care îi văzuse, de parcă știau că nu vor fi niciodată sacrificați.

Antonio era în drum spre secția de poliție, când a observat farmacia de vizavi de piață și și-a amintit că avea nevoie de un săpun și de pastă de dinți. Clopoțelul de deasupra ușii a sunat când a pășit înăuntru. A așteptat pentru câteva momente lângă tejghea, până ce o domnișoară a apărut pe ușa dispensarului și a zis:

— Bună dimineața, signor Rossetti, cu ce vă pot ajuta?

Când ești singurul necunoscut din oraș, toată lumea te cunoaște.

Nici cei mai temuți infractori, de pe aleile lăturalnice din Neapole, n-au reușit să-l reducă la tăcere pe Antonio Rossetti, dar o farmacistă din Cortoglia a reușit cu o singură propoziție. Ea îi aștepta răbdătoare răspunsul.